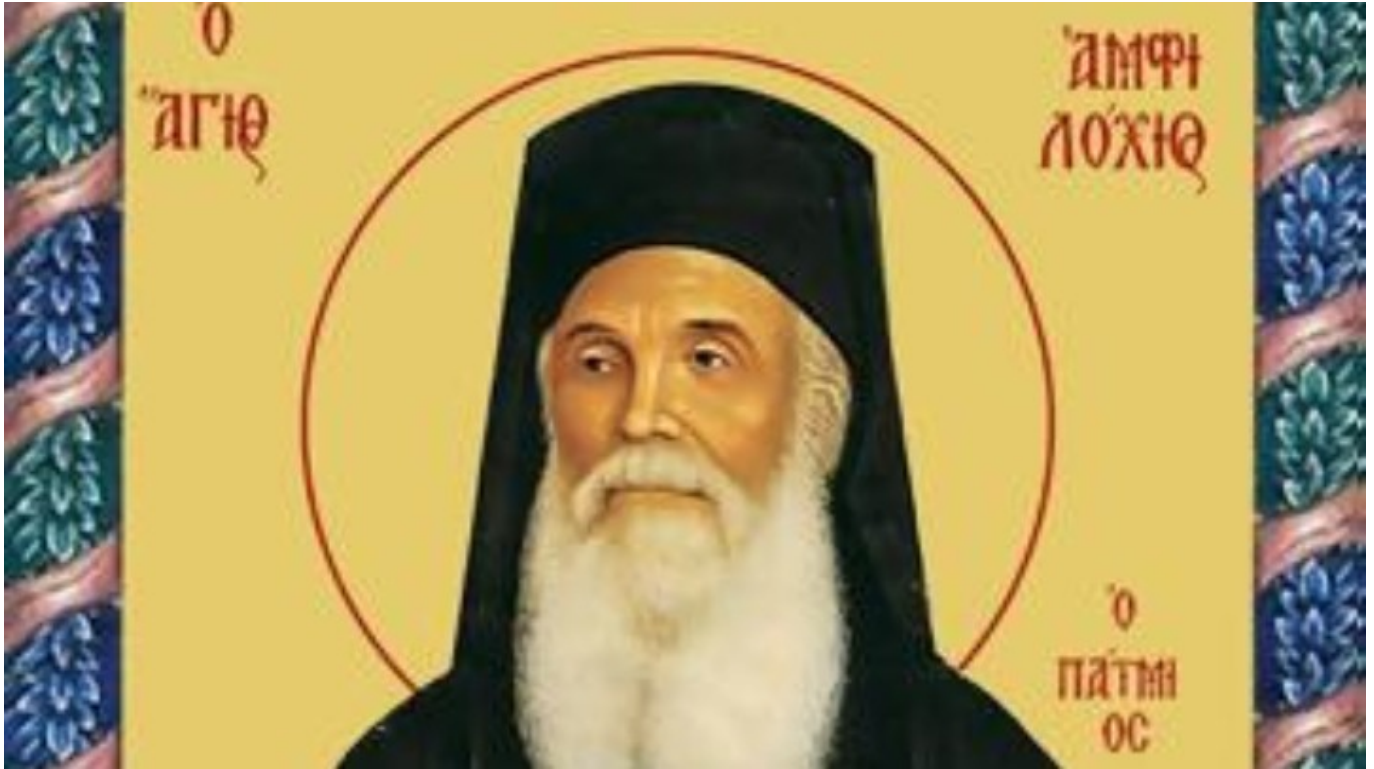

16 Απριλίου: Εορτάζει ο Όσιος Αμφιλόχιος Μακρής ο εν Πάτμω

/ [Βίοι Αγίων](#)

Χριστός Ανέστη! Στις 16 Απριλίου, η Εκκλησία τιμά τη μνήμη των Αγίων Αγάπης, Ειρήνης και Χιονίας, Λεωνίδα και των συν αυτώ Μαρτύρων, καθώς και του [εν Πάτμω Οσίου Αμφιλοχίου Μακρή](#).

- Γράφει ο Κωνσταντίνος Ζαγγανάς, Θεολόγος

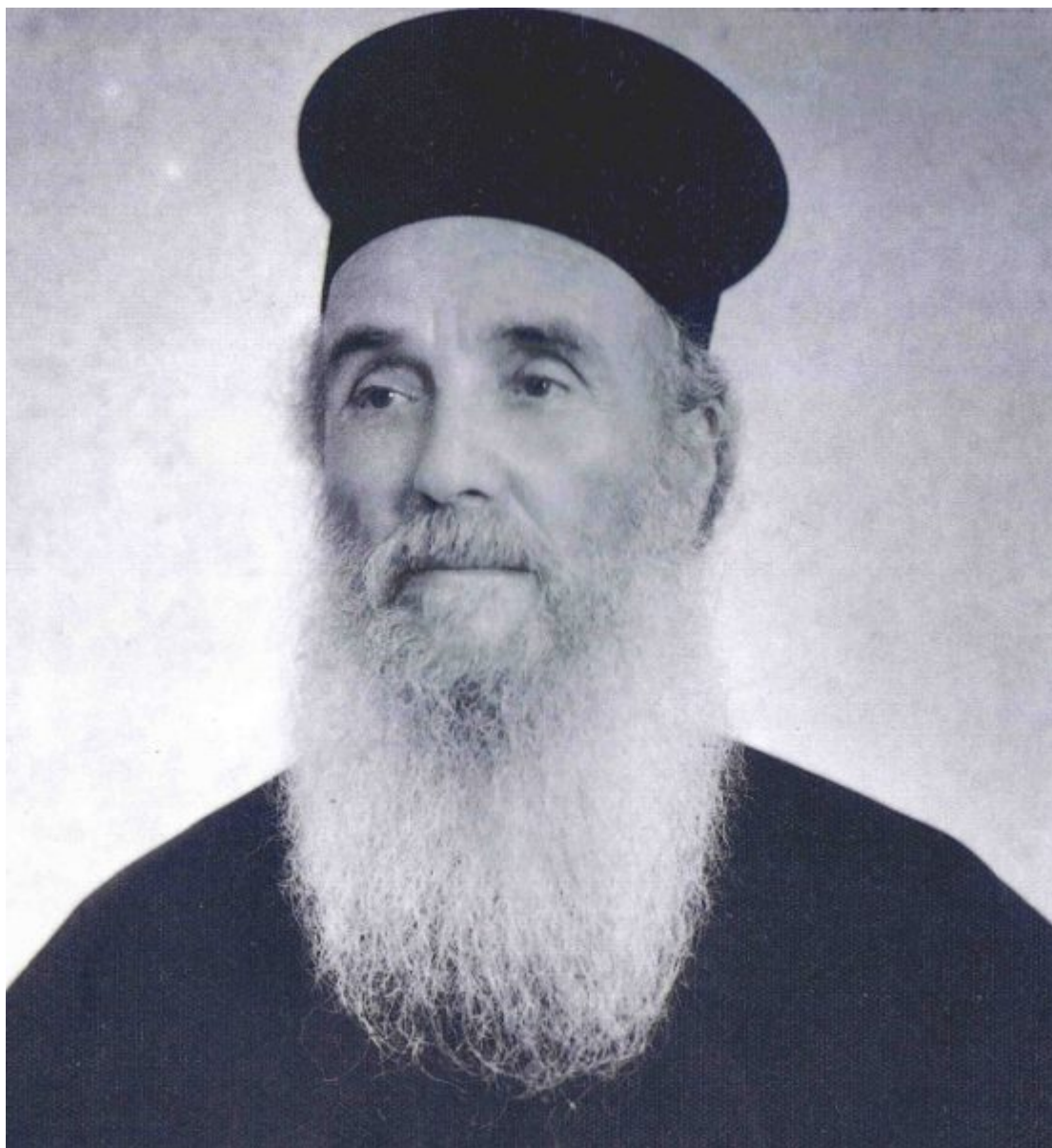
Όσιος Αμφιλόχιος Μακρής ο εν Πάτμω: ο νέος χαρισματικός πνευματικός και φλογερός ιεραπόστολος της Ορθοδόξου Εκκλησίας!

Οι άγιοι αποτελούν κυριολοεκτικά την Δόξα της Εκκλησίας και την παρηγοριά των πιστών χριστιανών διότι αυτοί περισσότερο από κάθε μέλος Της ,με την

εξαιρετική αγάπη τους στον Θεό, με την αφοσίωση που έδειξαν στον Ιησού Χριστό, με την συνεχή αδιάκοπη προσευχή, με την νηστεία και την άσκηση, και με την τήρηση του ευαγγελίου ενώθηκαν με τον Χριστό και έγιναν δοχεία της Θείας Χάριτος, ,έγιναν κατά Χάριν Θεού άγιοι!

Μπήκαν στα συναξάρια της αγίας Ορθοδόξου Εκκλησίας μας, με τον πιο προσοδοφόρο τρόπο, με ήθος ταπεινό. Ήταν φορείς του Αγίου Πνεύματος, οι εκλεκτοί του Θεού, μιμητές Χριστού άνθρωποι ουράνιοι!

Όπως γράφει ο απόστολος των Εθνών ,ο απόστολος Παύλος σε δύο από τις επιστολές του,στην Α' προς Θεσσαλονικείς επιστολή (Κεφ.1,6) και στην προς Κορινθίους επιστολή (Κεφ.11,1) μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς καγώ Χριστού».

Η Ορθόδοξη Εκκλησία τον τελευταίο καιρό με πρωτοβουλία του Οικουμενικού Πατριαρχείου και ειδικά του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου πλούτισε

το αγιολόγιο της Εκκλησίας με συγχρόνους αγίους, επισκόπους, ιερομονάχους και μοναχούς, αστέρια φωτεινά που λάμπουν στο στερέωμα της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Ένα τέτοιο χαρακτηριστικό παράδειγμα φάνηκε στην Πάτμο και στην Ορθόδοξη Ελλάδα ,η χάρις του νεοφανούς Οσίου και θεοφόρου πατρός ημών Αμφιλοχίου.

Ο άγιος Αμφιλόχιος γεννήθηκε στις 13 Φεβρουαρίου το 1889 από ευλαβείς και ενάρετους γονείς, τον Εμμανουήλ Μακρή από τους Λειψούς και την Ειρήνη το γένος Γαλάνη από την Πάτμο. Ανέθρεψαν τα παιδιά τους «εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου» και φρόντισαν ιδιαιτέρως να αποκτήσουν εκκλησιαστικό φρόνημα. Τους μιλούσαν με πολλή ευλάβεια για την αγία μας Ορθοδοξία και για την πατρίδα μας την Ελλάδα, και κατάφεραν με πολλή αγάπη να τους μεταλαμπαδεύσουν το χριστιανικό ιδεώδες. Ο γέροντας είχε τρία αδέρφια,σε σύνολο τεσσάρων τέκνων αξιώθηκαν οι ευλαβείς γονείς του να αφιερώσουν τη ζωή τους, τον Νικόλαο που κοιμήθηκε σε μικρή ηλικία, την Αικατερίνα, μετέπειτα Μαγδαληνή μοναχή ,την Καλλιόπη, την μετέπειτα Μάρθα μοναχή και φυσικά τον Αθανάσιο ,τον μετέπειτα Αμφιλόχιο μοναχό και ιερομόναχο και στη συνέχεια άγιο Αμφιλόχιο,το στολίδι της Πάτμου!

Ο μητροπολίτης Πηλουσίου Αμφιλόχιος Κάππος ήταν ο ανάδοχός του στην βάφτισή του, όπου έλαβε το όνομα Αθανάσιος. Αφού τελείωσε το Δημοτικό σχολείο φοίτησε στο Σχολαρχείο και κατόπιν στο Ιεροδιδασκαλείο της Αποκαλύψεως. Από παιδί ήταν σοβαρός,ευγενικός, χαρισματικός και έξυπνος. Εξίσου φιλομαθής και ενάρετος, διακριθείς όχι μόνο για τις επιδόσεις του αλλά και για το ήθος του. Από την νεαρή του ηλικία βοηθούσε τους γονείς του σε όλες τις γεωργικές εργασίες και στο ψάρεμα.

Καθοριστικής σημασίας υπήρξε η διδασκαλία των γονέων του ,που του δίδαξαν την αξία του εκκλησιασμού και την υποχρέωσή του να εφαρμόζει στην ζωή του το Άγιο Θέλημα του Θεού.Με την προτροπή και παραίνεση των γονιών του όταν έφτασε σε ηλικία δεκαεπτά ετών εισήλθε δόκιμος μοναχός στην Ιερά Μονή του Θεολόγου. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός που όπως λέει ο ίδιος «από μικρό παιδί έβλεπα τον άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο τον οποίο αγαπούσα πάρα πολύ, προσευχόμενος σε αυτόν και τον παρακαλούσα να γίνω μαθητής του και οπαδός του» με τον ευγγαλιστή Ιωάννη να δίνει απάντηση στις προσευχές του, να περνά την κεντρική πύλη τώρα της μονής. Έπειτα το έτος 1906 ,τον Μάρτιο μήνα εκάρη ρασοφόρος μοναχός λαμβάνοντας το όνομα Αμφιλόχιος.

Στην μοναχική του ζωή δεν έπαψε ποτέ να αναζητά πνευματική ωφέλεια προς όφελος της ψυχής του,συναναστρέφοντας με χαρισματικούς κολλυβάδες πατέρες επιθυμώντας κυρίως να μιηθεί στα μυστικά της νοεράς προσευχής. Αξιοσημείωτο

είναι το παράδειγμά του, το γεγονός ότι, είχε συνέχεια στο στόμα του και έλεγε την ευχή «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον με».

Το 1911, από την μονή του στάλθηκε στο Άγιον Όρος προκειμένου να μάθει την ξυλογλυπτική τέχνη κοντά στον γέροντα Δανιήλ τον Κατουνακιώτη, όπως ο Χριστός μαθήτευσε στην τέχνη του ξυλουργού την οποία άσκησε με επιμέλεια και δεξιοσύνη, ο οποίος γέροντας Δανιήλ του μίλησε για τον επίσκοπο Πενταπόλεως Νεκτάριο, τον μετέπειτα άγιο Νεκτάριο, και του συνέστησε να τον επισκεφθεί.

Στη συνέχεια, το έτος 1913 αναγκάστηκε ο Αμφιλόχιος να επιστρέψει στην Πάτμο λόγω της έναρξης του ελληνοβουλγαρικού πολέμου. Με την άφιξή του ,πιεζόμενος να χειροτονηθεί πήγε στα Ιεροσόλυμα για προσκύνημα στους Αγίους Τόπους. Αφού τώρα προσκύνησε και πήρε την Χάρη και την Ευλογία των Παναγίων Προσκυνημάτων επέστρεψε στο νησί και έβαλε μετάνοια στον ηγούμενο. Με ταπείνωση δέχθηκε το επιτίμιο αυτής της παρακοής, που ήταν να ασκηθεί κοντά στον ιερομόναχο Μακάριο Αντωνιάδη στο κάθισμα του Απολλώ, από τον οποίο γέροντα στη συνέχεια έγινε μεγαλόσχημος μοναχός.

Το επόμενο έτος το 1914 νοσηλεύτηκε στην Αθήνα σε νοσοκομείο από το αναπνευστικό του που πάντα τον ταλαιπωρούσε. Μετά την ανάρρωσή του η νήσος Αίγινα αποτέλεσε τον επόμενο προορισμό του, όπου εκεί μόναζε ο Επίσκοπος Πενταπόλεως Νεκτάριος με τον οποίο συνδέθηκε με ισχυρούς πνευματικούς δεσμούς. Υπήρξε πνευματικό τέκνο του αγίου Νεκταρίου του επισκόπου Πενταπόλεως και πρότυπό του στην εν Χριστώ Ζωή, στην ταπεινοφροσύνη και στην άσκηση. Ο σύνδεσμος αυτός ο τόσο ισχυρός δεν διακόπηκε ποτέ και σήμερα συνεχίζεται στους ουρανούς όπου και οι δύο απολαμβάνουν την Δόξα του Θεού!

Επίσης μία σημαντική συνάντησή του Αμφιλόχιου, ήταν η συνάντηση με τον αρχιμανδρίτη Ευσέβιο Ματθαιόπουλο, τον ιδρυτή της χριστιανικής αδελφότητας «Ζωή», ο οποίος του μεταλαμπαύδευσε τον ιεραποστολικό του ζήλο για τη διακονία του θείου λόγου. Στα προσκυνήματα του γνώρισε και συνδέθηκε με οσιακές μορφές που ασκούσαν εκεί. Οι πατέρες δίδασκαν στους πιστούς ότι πρέπει να αγαπούν την Ορθόδοξη πίστη μας και ότι η Ορθοδοξία είναι η Εκκλησία που ίδρυσε ο Κύριός μας και ότι μόνον αυτή κρατά ανόθευτη και ακέραιη τη διδασκαλία Του, «όλοι οι άλλοι απομακρύνθηκαν από την αλήθεια διότι ή πρόσθεσαν σ' αυτά που δίδαξε ο Κύριος και οι άγιοι Απόστολοι ή αφείρεσαν δογματικές αλήθειες». Η πίστη της Ορθοδόξου Εκκλησίας και τα δόγματα Αυτής παραμένουν αναλλοίωτα καθώς «Ιησούς Χριστός χθές και σήμερα ο αυτός και εις τους αιώνες»(Εβρ.13,8).Αυτά και άλλα που του έλεγαν οι μοναχοί και οι ιερείς ,ο Αμφιλόχιος τα έβαζε μέσα του και τα καλλιεργούσε και έτσι σιγά -σιγά άναψε η επιθυμία του να αφιερωθεί στον Κύριο, στον αληθινό Βασιλιά και Σωτήρα όλου του

κόσμου, Ιησού Χριστό.

Αφού συνέλεξε πλούσιες εμπειρίες από φωτισμένους γέροντες και έπειτα από την συναναστροφή μαζί τους, όπου με μεγάλη αγάπη και πνεύμα άκρας υπακοής και εμπιστοσύνης μαθήτευσε κοντά τους, επέστρεψε τώρα στην νήσο Πάτμο και με πλήρη ταπείνωση υπάκουσε στην απόφαση της Μονής να χειροτονηθεί.

Το έτος 1919 έλαβε τον πρώτο βαθμό της ιεροσύνης στον ιερό ναό του αγίου Νικολάου στην νήσο Κω από τον επιχώριο μητροπολίτη κ. Αγαθάγγελο και στη συνέχεια το ίδιο έτος στις 5 του Απριλίου έλαβε τον δεύτερο βαθμό της ιεροσύνης στον ιερό ναό του αγίου Σπυρίδωνα στο Βαθύ της νήσου Σάμου από τον επίσης επιχώριο μητροπολίτη Κωνσταντίνο. Νεαρός όντας ιερομόναχος άρχισε πλούσιο και πολυπαραγοντικό έργο στο ποίμνιό του.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα του έργου του αποτελεί ,η μεταστροφή ενός Οθωμανού στην Ορθοδοξία. Γεγονός που έγινε η αιτία να εξοριστεί για πρώτη φορά από τις δυνάμεις της ιταλικής κατοχής. Το έτος 1923 τα Δωδεκάνησα πέρασαν στην κυριαρχία των Ιταλών, με πρώτο κυβερνήτη τον Μάριο Λάγκο. Στα πρώτα διατάγματα που έβγαλε ο Ιταλός κυβερνήτης είχαν ως άμεσο στόχο την απόπειρα αλλοίωσης της εθνικής συνείδησης και εξιταλισμού των Δωδεκανησίων.

Έτσι σύμφωνα με διάταγμα του 1925 οι κάτοικοι της Δωδεκανήσου θεωρούνταν Ιταλοί πολίτες ,ενώ το 1926 ορίστηκε σχολικός κανονισμός βάσει του οποίου η διδασκαλία της ιταλικής γλώσσας έγινε υποχρεωτική, και έτσι γι' αυτόν τον λόγο ιδρύθηκε και Διδασκαλείο για την εκπαίδευση των δασκάλων. Από το έτος τώρα 1929 για την άσκηση ενός επαγγέλματος που απαιτούσε πανεπιστημιακές σπουδές,έγινε υποχρεωτική η φοίτηση ή η μετεκπαίδευση στο πανεπιστήμιο της Πίζας. Επίσης έκαναν τις δέουσες προσπάθειες να αποδυναμώσουν, όπως νόμιζαν, την Ορθόδοξη Εκκλησία, η οποία στεκόταν ως άγρυπνος φρουρός σε κάθε τι δρώμενο που λάμβανε χώρο εκεί και συμπαράστατης στους ανθρώπους που η ζωή τους τελούσε εκείνο το διάστημα από την ιταλική κατοχή. Τα θεμέλια της Ορθόδοξης Εκκλησίας ως τα έγκατα της γής θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν, ιδρυτής της είναι ο ίδιος ο Θεάνθρωπος, ο Ιησούς Χριστός ο Υιός του Θεού ο Μονογενής, ο βασιλιάς όλου του κόσμου, όπου η βασιλεία του δεν έχει τέλος. Όπως μας ενημερώνει ο ευαγγελιστής Ματθαίος στο ευαγγέλιό του,ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς Χριστός υπόσχεται στους μαθητές του λέγοντάς τους«ιδού εγώ μεθ'υμών ειμί πάσας τας ημέρας έως τας συντελείας του αιώνας»(Ματθ 28,20).Η σωτηρία συντελείται με την οργανική συσσωμάτωση των πιστών στο θεαδρικό Σώμα του Χριστού. Αυτό εννοούσε ο Κύριός μας όταν υποσχόταν στους μαθητές του όπως μας πληροφορεί και το άνωθεν χωρίο, «ιδού εγώ μεθ'υμών ειμί πάσας τας ημέρας έως τας συντελείας του αιώνας».

Στη συνέχεια ο γέροντας Αμφιλόχιος μετά τα γεγονότα αυτά της ιταλικής διοίκησης και της αναγκαστικής εξορίας που του επιβλήθηκε επειδή τον θεωρούσαν οι παπικοί ως «επικίνδυνο»για την συνέχιση του ορθόδοξου φρονήματος στο ποίμνιό του, κάτι που τους χαλούσε τα σχέδια περί αλλοίωσης της πίστης των Δωδεκανησίων όπως ήθελαν, επέλεξε ως πρώτο προορισμό τώρα την νήσο Αίγινα ,για να πάρει και πάλι την ευχή του φωτισμένου επισκόπου Πενταπόλεως Νεκταρίου, του πνευματικού του πατέρα και φίλου του,που τόσο αγαπούσε, σεβότανε και ήθελε να του μοιάσει στα χαρίσματά του. Έπειτα συνδέθηκε με την χριστιανική αδελφότητα «Ζωή» και απεστάλη για πνευματική περιοδεία σε πολλές περιοχές της Ελλάδας προκειμένου να γνωρίσει στο ευλαβές ποίμνιο την πνευματική ζωή και την εφαρμογή της προκειμένου να επιτευχθεί η σωτηρία των ανθρώπων.

Τον καιρό εκείνο η πνευματική κίνηση ήταν φτωχή, η γεμάτη όμως με ζήλο δράση του γέροντα Αμφιλόχιου έπεσε ως ευεργετική πνευματική βροχή στις διψασμένες ψυχές των ανθρώπων που αναζητούσαν να μορφωθούν γύρω από τα χριστιανικά θέματα. Σε αυτή την πνευματική διακονία είναι αλήθεια πως αναπαύτηκε ο ιερομόναχος Αμφιλόχιος. Η αγάπη του όμως για το μοναστήρι του υπερίσχυσε και οδήγησε και πάλι τα βήματά του στην Πάτμο, όπου και τελικά επέστρεψε.

Το 1920 ήταν το έτος που επέστρεψε στην νήσο Πάτμο και από το έτος αυτό έως το 1926 διετέλεσε εφημέριος της ιεράς μονής της μετανοίας του. Χρονική περίοδο κατά την οποία συνέβεναν όλες οι διοικητικές αλλαγές στα Δωδεκάνησα από την ιταλική διοίκηση και τα τεχνάσματά της προς την επίτευξη των δόλιων σκοπών τους, όπου η παρουσία του γέροντα Αμφιλόχιου διαδράματιζε σπουδαίο ρόλο στην κατοπολέμησή τους και στη διατήρηση του Ορθόδοξου φρονήματος και του ελληνορθόδοξου ιδεώδους. Στο διάστημα αυτό είχε εμπνευστεί να πράξει έργο

Ιεραποστολής στα Δωδεκάνησα το οποίο και πέτυχε με μεγάλη επιτυχία. Στο έργο αυτό η πολύτιμη βοήθεια της Καλλιόπης Γούναρη ,της μετέπειτα καθηγουμένης Ευστοχίας ήταν σπουδαία. Βασική του μέριμνα και επιδίωξη ήταν να διασπάσει τις δράσεις των καθολικών καλογραίων που δρούσαν στην περιοχή και γι'αυτό ίδρυσε κύκλους νέων και τους διαπαιδαγωγούσε με ορθόδοξα ελληνικά ιδεώδη. Προσέλκυε κοντά του πλήθος ευσεβών χριστιανών που μόλις τον έβλεπαν έπαιρναν δύναμη και θάρρος να συνεχίσουν τον αγώνα τους οικοδομώντας τους με τον «άλατι ηρτυμένο» λόγο του. Ο λόγος του ήταν διεισδυτικός, αφοπλιστικός και αναγεννητικός. Μέλισσα αληθινή που σκορπούσε παντού το γλυκό μέλι της ζωής και των λόγων του.

Επίσης στο διάστημα αυτό είχε αναλάβει προϊστάμενος του ιερού σπηλαίου της Αποκάλυψης πραγματοποιώντας μεγάλο έργο και εκεί όπου επί των ημερών του έγινε ανακαίνιση και η αγιογράφηση, τα οποία επιμελήθηκε ο ίδιος με ιδιαίτερο ζήλο. Παράλληλα γίνονταν προσπάθειες από τους Ιταλούς κατακτητές να αποδυναμωθεί η Ορθόδοξη Εκκλησία. Στην αρχή με διάταγμα του 1926 η Ορθόδοξη Εκκλησία έχασε την εποπτεία των κοινοτικών σχολείων. Το 1928 ιδρύθηκε η αρχιεπισκοπή της καθολικής εκκλησίας με έδρα την Ρόδο και αμέσως ενισχύθηκε ο ρόλος της στην εκπαίδευση.

Την εποχή εκείνη στα Δωδεκάνησα η διδασκαλία στα σχολεία γίνονταν στην ιταλική γλώσσα,με αποτέλεσμα τα ελληνόπουλα να κινδυνεύουν να μή μιλούν ελληνικά. Το γεγονός αυτό και τα υπόλοιπα γεγονότα των κατακτητών όπως ήταν φυσικό δεν άφησαν αμέριμνο τον γέροντα Αμφιλόχιο. Η ελληνική του συνείδηση δεν του επέτρεπε να μείνει αδρανής γι' αυτό αποφάσισε να κάνει ότι έκανε η Ορθόδοξη Εκκλησία κατά την περίοδο της τουρκοκρατίας και έτσι ίδρυσε τα κρυφά σχολεία. Με την προτροπή του αυτή δημιουργήθηκαν σε όλα τα νησιά κατηχητικά σχολεία στα οποία τα ελληνόπουλα μαζί με την Ορθόδοξη κατήχηση διδάσκονταν και την ελληνική γλώσσα και ιστορία. Όπως μαρτυρεί η μακαριστή παιδαγωγός Μαρία Πετρούτσου, γράφοντας για την περίοδο αυτή ότι «συνδεθήκαμε ιδιαίτερα με τον π. Αμφιλόχιο καθώς συνεργαστήκαμε στο 'κρυφό σχολείο' όταν το 1937 η ιταλική κυβέρνηση κατήργησε την ελληνική παιδεία και εκπαίδευση και στα σχολεία όπου φοιτούσαν τα ελληνόπουλα της Δωδεκανήσου διδάσκονταν μόνο την ιταλική γλώσσα. Ο γέροντας υπήρξε για μένα το στήριγμα, ο απεσταλμένος του Θεού και ο σοφός συμπαραστάτης...»

Το έτος 1935 ,στις 14 Νοεμβρίου εξελέγη από την Πατριακή Αδελφότητα Ηγούμενος της Ιεράς Μονής του Θεολόγου, σε μία χρονική περίοδο κρίσιμη για την Εκκλησία των Δωδεκανήσων διότι τελούσαν υπό ιταλική κατοχή. Εκείνη μάλιστα την δύσκολη περίοδο παρ' όλες τις μέγιστες δυσκολίες, ίδρυσε την γυναικεία μονή

του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, με κύριο σκοπό να καταστήσει την μονή ένα «κρυφό σχολειό» της Πάτμου, όπου εκεί θα μπορούσαν να διδάσκονταν η ορθόδοξη κατήχηση και τα ελληνικά γράμματα τα οποία διώκονταν από την ιταλική κατοχή. Σε αυτή την ιερά μονή του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου η πρώτη ηγουμένη που ανέλαβε την ηγουμενία της ιεράς μονής ήταν η μοναχή Ευστοχία, η οποία είχε αναδειχθεί σε πολύτιμη συνεργάτις του γέροντα Αμφιλόχιου στο πολύπλευρο και δύσκολο έργο που συνεχώς αναλάμβανε.

Το υψηλό του αξίωμα ως καθηγούμενος της Ιεράς Μονής δεν του αλλοίωσε τον χαρακτήρα και δεν τον έκανε εγωιστή και αλλαζόνα, αλλά υπηρέτησε το μοναστήρι με σύνεση και αυταπάρνηση, με ιδιαίτερο ταπεινό φρόνημα και με υπακοή και αγάπη προς τις επιταγές του Δημιουργού Του, που τόσο αγαπούσε και υπηρετούσε. Το επόμενο διάστημα το έτος 1937 ήρθε σε ρήξη με τους Ιταλούς κατακτητές.

Αντιστάθηκε με γενναιότητα και σθένος στα σχέδιά τους για τον εξιταλισμό των Δωδεκανησίων, την αυτονόμηση των νησιών από την Μητέρα Εκκλησία, το Οικουμενικό Πατριαρχείο, και την υπαγωγή τους στον πάπα Ρώμης. Το αποτέλεσμα του σπουδαίου αυτού αγώνα του ήταν να χάσει την ηγουμενία και να εξορισθεί από την Πάτμο στην ηπειρωτική Ελλάδα. Όσες διώξεις όμως και αν έρχονταν, όσες κακουχίες και κακόδοξα τεχνάσματα, δεν τον ενδιέφεραν. Αγωνίζονταν και μάχονταν για την αγάπη του στην Ορθόδοξη Εκκλησία, και ομολογούσε μέσα από τις άγιες δράσεις του την αγάπη του για τον Κύριό Του, τον Ιησού Χριστό.

Αργότερα, ο γέροντας και η καθηγούμενη εξορίστηκαν από το νησί, επειδή η αντιστασιακή τους δράση ενοχλούσε τους κατακτητές Ιταλούς, οι οποίοι ήθελαν να αλλοιώσουν την εθνική συνείδηση των Δωδεκανησίων. Ο γέροντας όμως δεν πτοούνταν από τις αντιξοότητες των συνθηκών και παρέμενε πάντα ακέραιος στα πιστεύω του και στο έργο του.

Σπουδαίο ρόλο στην επάνοδό του στο νησί διαδραμάτισε ο ηγούμενος της ιεράς μονής Κρυπτοφέρρης, Ισίδωρος, με τις ενέργειες του οποίου ανεκλήθησαν από την εξορία ο γέροντας Αμφιλόχιος και η ηγουμένη Ευστοχία.

Στη συνέχεια αν και του πρότειναν να αναλάβει ξανά την ηγουμενία της μονής, αυτός αρνήθηκε και διακόνησε ως προϊστάμενος του ιερού σπηλαίου και του ιερού προσκυνηματος της Παναγίας της Διασωζούσης. Κατόπιν ασχολήθηκε ιδιαίτερα τα επόμενα χρόνια προκειμένου να αναδειχθεί η μονή του Ευαγγελισμού σε ένα υποδειγματικό κοινόβιο, και σε ένα εργαστήριο αγιογραφίας, χειροτεχνίας και άλλων δεξιοτήτων για άπορα κορίτσια της Πάτμου. Σε όλο αυτό το εγχείρημα βοηθός του υπήρξε η ηγουμένη Ευστοχία όπως επίσης βοηθός του και άξια

συνεργάτις, και στην αναδιοργάνωση του Ορφανοτροφείου και του κέντρου Παιδικής Μέριμνας της νήσου Ρόδου.

Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι το κέντρο παιδικής μέριμνας εγκαταλείφθηκε από τις καθολικές μοναχές μετά την λήξη της ιταλικής κατοχής. Εκεί οι παπικές καλόγριες ωθούσαν στον παπισμό τις ορθόδοξες κοπέλες που ανέτρεφαν. Όταν έφυγαν μαζί με τα ιταλικά στρατεύματα κατοχής, ο μητροπολίτης Ρόδου κ. Τιμόθεος και ο διοικητής Δωδεκανήσων κάλεσαν τον γέροντα Αμφιλόχιο να αναλάβει το ορφανοτροφείο. Ο γέροντας παρά τα προβλήματα υγείας που είχε ,πήγε στην Κάλυμνο να βρεί την δασκάλα Ερασμία, μετέπειτα μοναχή Εμμελεία για να αναλάβει μαζί με την μοναχή Ευστοχία το ορφανοτροφείο. Οι δύο αυτές αδελφές εργάστηκαν αφιλοκερδώς και με αυταπάρηση στο διακόνημα που τις ανατέθηκε και έφεραν εις πέρας την αποστολή τους με μεγάλη επιτυχία

Το αποτέλεσμα ήταν μοναδικό και οι κόποι της προσπάθειάς του απέδωσαν καρπούς. Σε κόσμημα της Ρόδου κατέστη το ίδρυμα θηλέων της Ρόδου με πλούσιο έργο στο ενεργητικό του και σημαντικής βοήθειας για τα παιδιά, με αποτέλεσμα να βραβευτεί από το ελληνικό κράτος.

Στην Κρήτη τώρα, με τη βοήθεια της Μαρίας Κουφάκη, η οποία μετά τον θάνατο του συζύγου της εκάρη μοναχή λαμβάνοντας το όνομα Αμφιλοχία, ίδρυσε νέο

ίδρυμα για την ανατροφή των ορφανών της Κρήτης και την κατάρτισή τους εν παιδεία και νοουθεσία Κυρίου με προστάτη τον άγιο Νεκτάριο επίσκοπο Πενταπόλεως. Αξιοθαύμαστο ήταν το γεγονός πως ο γέροντας Αμφιλόχιος είχε την πνευματική πατρότητα και σε άλλα μοναστήρια στην Πάτμο όσο και στην υπόλοιπη Ελλάδα, με ένα από αυτά να είναι και η μονή του αγίου Ιωσήφ του μνήστορος στο Κουβάρι της Πάτμου η οποία και ιδρύθηκε από τον ίδιο. Ακόμη έγινε κτήτορας στις ιερές μονές αγίου Μηνά Αιγίνης, Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Ικαρίας και Παναγίας Ελεούσης Ρότσου Καλύμνου.

Η προσφορά του στην Εκκλησία ήταν πολύτιμη, μυστική όμως και αθόρυβη. Όπως το φώς λάμπει και φωτίζει τον κόσμο έτσι και η ακτινοβολία της εξαγιασμένης και αγίας μορφής του, είλκυσε, όπως ελκύει ο μαγνήτης το μέταλλο, το πλήθος των ανθρώπων, οι οποίοι άνθρωποι βρήκαν στο πρόσωπό του τον στοργικό πατέρα που θα σήκωνε αγόγγυστα στους ώμους του το πνευματικό φορτίο οδηγώντας τους σε λιμάνι σωτηρίας, το οποίο και υπήρξε κύριο μέλημα του γέροντα Αμφιλοχίου.

Ήταν από τον Άγιο Θεό προικισμένος με πολλά χαρίσματα, ψηλός με αρχοντικό ανάστημα, νευθενής, γλυκός, μειλίχιος και πολύ πρόσχαρος με τους ανθρώπους, ευγενέστατος στους τρόπους με ιδιαίτερη ιεροπρεπή όψη που ενέπνεε σεβασμό.

Η ψυχή του ήταν το ακένωτο ταμείο της χάριτος του Αγίου Πνεύματος η οποία ακτινοβολούσε και στη μορφή του. Ακόμη κι αν είχαν περάσει τα χρόνια και είχε στην ηλικία μεγαλώσει και ακόμη κι αν είχε και προβλήματα υγείας, δεν είχε χάσει τίποτα από την νεανική του ζωντάνια και χαρά. Μέσα στην προσευχή εύρισκε την πηγαία χαρά του, την αδιατάρακτη ειρήνη του, την ορθή λύση των προβλημάτων της ζωής και μέσω της προσευχής επικοινωνούσε αδιάκοπα με τον Θεό. Έτρεφε ακράδαντη πίστη στην προσευχή δοξολογώντας τον Δεσπότη Χριστό, τον γλυκύτατό του Ιησού και Σωτήρα. Η αγάπη του για όλα τα πλάσματα του Θεού ήταν ολοφάνερη, αγαπούσε όλη την Κτίση, τον άνθρωπο, τα ζώα, τα φυτά και τα δέντρα.

Με ιδιαίτερη ταπεινότητα και φιλότιμο υπηρέτησε τον συνάνθρωπό του και πάντα ήθελε να προσφέρει πάντα παραπάνω, ακόμη και από αυτά που δεν είχε.

Ως γνήσιο τέκνο και μαθητής του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, έγινε ο ίδιος η πηγή της αγάπης όπως αυτή προκύπτει ως καρπός του πνεύματος.

Το δε έργο του στην Εκκλησία του Χριστού που τόσο αγάπησε και αφιερώθηκε σε αυτή, ήταν πολύπλευρο, πολυπαραγωγικό και διαφορετικό. Ίδρυσε μοναστήρια όπως είπαμε παραπάνω, ορφανοτροφεία, ελέησε πτωχούς και αδύναμους συνανθρώπους του, ενουθέτησε ισχυρούς, καλλιέργησε ιεραποστόλους,

παρηγόρησε ασθενείς που στο κρεβάτι του πόνου περνούσαν τις δικές τους δυσκολίες και δοκιμασίες και κυρίως διέδωσε τον λόγο του Ιερού Ευαγγελίου. Στον αμπελώνα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, εφύτευσε νέα βλαστάρια κληρικούς, μοναχούς και λαϊκούς ιεροκήρυκες, κοπιάζοντας για αυτό, καμαρώνοντας όμως στο τέλος τους καρπούς την πνευματικής του προσπάθειας. Τους προέτρεπε να έχουν ταπεινότητα, πραότητα, υπακοή, να μελετούν τις Θείες Γραφές, να γίνονται ελεήμονες εκείνων που έχουν ανάγκη και να έχουν υπομονή σε κάθε θλίψη και στενοχώρια. Επίσης να κάνουν νηστεία, αδιάλειπτη και κατανυκτική προσευχή, μετάνοιες, τακτική εξομολόγηση και να μεταλλαμβάνουν των το Σώμα και το Αίμα του Χριστού στη Θεία Κοινωνία, γινόμενοι έτσι «σύσσωμοι» και «σύναιμοι» Ιησού Χριστού και με την πίστη τους σε Αυτόν μπορούν να οδηγηθούν στη Σωτηρία, την Αιώνια Ζωή.

Με αυταπάρνηση και πατρική αγάπη διακόνησε στο μυστήριο της ιεράς εξομολογήσεως. Αναζητούσε με ιδιαίτερο ζήλο τα «πλανηθέντα πρόβατα» τους ανθρώπους δηλαδή που αμαρτάνανε, προκειμένου μέσω της μετανοίας και της εξομολόγησης να οδηγηθούν σε λιμάνι σωτηρίας. Καθοδηγούσε αμέτρητους πιστούς και συνήθιζε να τους μιλά για τη δύναμη της προσευχής και για τον τρόπο που απαλύνει αλλά και δυναμώνει την ψυχή. Αφιέρωνε τον γαλήνιο χρόνο της νύχτας παραμένοντας άπνους στην προσευχή, μιμούμενος τον Κύριό του, όπου, όπως μας διδάσκει ο ευαγγελιστής Λουκάς στο ευαγγέλιό του για τον Κύριο Ιησού Χριστό που ξενυχτούσε προσευχόμενος στον Θεό Πατέρα «και ήν διανυκτερεύων εν τη προσευχή του Θεού». Ήταν αυστηρός απέναντι στην αμαρτία αλλά όμως επιεικής και φιλάνθρωπος απέναντι στον αμαρτάνοντα άνθρωπο, κερδίζοντας έτσι συνεχώς ψυχές για τον Χριστό! Ο άγιος Αμφιλόχιος προσεύχονταν ως γνήσιο και πραγματικό παιδί του Θεού, όπως μας λέει ο απόστολος Παύλος «όσοι γάρ Πνεύματι Θεού άγονται, ύτοι εισίν υιοί Θεού» (Ρωμ.8,14). Έτσι σύμφωνα με αυτό, η αγάπη του Θεού, έστειλε τον άγιο Αμφιλόχιο Μακρή σε εμάς τους θνητούς για να μας καθοδηγήσει σε τέρμα αγαθό.

Ως γνήσιος νηπτικός πατέρας είχε διαρκώς στραμμένο τον νού και την καρδιά του προς τον άγιο Θεό. Η άπειρη αγάπη Του και οι αναρίθμητες ευεργεσίες Του ήταν το αγαπημένο του εντρύφημα της ψυχής του. Με την ίδια στάση ζωής του και πορεία του βεβαίωσε ότι «ο μένων εν τη αγάπη εν τω Θεώ μένει και ο Θεός εν αυτώ» (Α΄Ιω.Δ΄16), αφού όπως διακήρυττε ο άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος, ο ηγαπημένος μαθητής του Χριστού, «ο Θεός αγάπη εστίν» (Α΄Ιω.Δ΄8). Ως γνήσιος τώρα μαθητής του παρθένου μαθητού, επέλεξε την παρθενική ζωή, για να ζήσει έτσι στο έπακρο της διττής εντολής του Κυρίου του, «αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εξ΄όλης της καρδιάς σου και εξ΄όλης της διανοίας σου και εξ΄όλης της ισχύος σου... και του πλησίον σου ως σε αυτόν» (Μαρκ.12,30-31). Το όπλο του μοναχικού και

ιεραποστολικού του αγώνα ήταν αυτή η διπλή αγάπη, από την οποία «όλος ο νόμος και οι προφήται κρέμανται (Ματθ.κβ'.40).

Η πνευματική και φιλανθρωπική δράση και προσφορά του αγίου Αμφιλοχίου τον έκαναν πολύ σεβαστό και αγαπητό μεταξύ των Χριστιανών. Τον θεωρούσαν «καλό ποιμένα», που φροντίζει αδιάκοπα «υπέρ των προβάτων» που δεν ενδιαφέρεται για τα «του κόσμου», αλλά για την αθάνατη ψυχή και για τη σωτηρία της. Γι' αυτό το ποιμίο του, και τον εμπιστεύονταν, άκουγαν και συμμορφώνονταν με τον λόγο του και συμπαραστέκονταν στις φιλανθρωπίες του. Ήταν στοργικός πνευματικός πατέρας για το ποιμνίο του, φώτιζε με τις πνευματικές του διδασκαλίες και νουθεσίες εν Κυρίω καθοδηγώντας τους και βάζοντάς τους φάρμακο ελέους στις πονεμένες τους ψυχές, επιχέων «έλαιον και οίνον».

Σύμφωνα με τον απόστολο, «πατέρας» είναι εκείνος που γεννά πνευματικά παιδιά. Όπως είπε ο ίδιος στους Κορινθίους μέσω της επιστολής του προς Κορινθίους «εάν γάρ μυρίους, παιδαγωγούς έχητε εν Χριστώ, αλλ' ου πολλούς πατέρας, εν γάρ Χριστώ Ιησού διά του ευαγγελίου εγώ υμάς εγέννησα» (Α' Κορ. Δ' 15).

Η πατρίδα μας οφείλει πολλά στον γέροντα Αμφιλόχιο Μακρή της Πάτμου, για την δράση του κατά την περίοδο της ιταλικής κατοχής της Δωδεκανήσου. Ο γέροντας, όχι μόνο με την ίδρυση των «κρυφών σχολείων» αλλά και με τις συμβουλές του και κυρίως με το παράδειγμά του κράτησε ζωντανό το εθνικό φρόνημα των κατοίκων της Δωδεκανήσου και γενικότερα του ελλαδικού χώρου του καταπατημένου από τον κατακτητή και αναπτέρωσε τις ελπίδες των Ελλήνων ότι σύντομα τα νησιά θα ενωθούν με την μητέρα πατρίδα, την Ελλάδα και ότι η ανεξαρτησία δεν θα αργήσει να έρθει, όπως και τελικά εγένετο. Το έτος 1947, τον μήνα Μάρτιο μετά από πολλούς αγώνες και θυσίες κυματίζει θαρραλέα ξανά η Γαλανόλευκη Σημαία της Ελλάδος.

Βασικό ερώτημα που κυριαρχούσε μέσα του ήταν το εξής «πώς θα σωθούν οι Έλληνες από τον εξιταλισμό και τους μισιονάριους του Πάπα;». «Με την ίδρυση μοναστηριών απαντά η φωνή του Θεού». Γεγονός που το ασχολήθηκε και το έπραξε με μεγάλη αφοσίωση και ζήλο, ιδρύοντας και καθοδηγώντας πολλά μοναστήρια. Ο γέροντας Αμφιλόχιος πίστευε ότι οι μοναχοί είναι οι «Εύζωνοι» της Εκκλησίας γι' αυτό προσπάθησε να ιδρύσει πολλά μοναστήρια. «Τα μοναστήρια έλεγε θα διαφυλάξουν ανόθευτη την πίστη μας. Αυτά θα αγωνισθούν για να επικρατήσει το Θέλημα του Θεού στη γή».

Το έτος 1970, στις 16 Απριλίου και ώρα 2 και 25 το μεσημέρι, σε ηλικία 81 ετών, έφυγε ο όσιος πατήρ Αμφιλόχιος από την επίγεια ζωή για την αιώνια, μέσα σε

πλήρη νηφαλιότητα, αφήνοντας όπως ομολογούν πνευματικά του παιδιά ένα κενό δυσαναπλήρωτο επί της γής. Κέρδισε όμως η Εκκλησία «εν ουρανοίς», έναν μεσίτη και πρεσβευτή που θα διαβιβάζει στο εξής τα αιτήματα των πιστών στον θρόνο του Κυρίου. Με πλήρη διαύγεια των αισθήσεών του έφυγε από τον μάταιο τούτο κόσμο για την ουράνια πατρίδα που τόσο ποθούσε κι επιθυμούσε και πήγε να λάβει από τα χέρια του αδέκαστου Κριτή το στεφάνι της αγιότητας. Ο γέροντας Αμφιλόχιος είχε το προορατικό χάρισμα, καταλάβαινε ότι είχε έρθει η ώρα να συναντήσει τον Κύριό του Ιησού Χριστό. Όταν τον ρωτούσαν τα πνευματικά του παιδιά γιατί δεν μένεις γέροντα μαζί μας και αυτό το Πάσχα; Εκείνος δίσταζε να απαντήσει. Έπειτα από επίμονες ερωτήσεις τους απάντησε λέγοντας τα εξής: «είδα την Παναγία και τον Θεολόγο προ ολίγου και τους παρακάλεσα να μείνω κοντά σας και αυτό το Πάσχα, αλλά μου είπαν δεν γίνεται άλλο, ελήφθη η απόφαση, Πάσχα θα κάνεις στους Ουρανούς μαζί μας». Στο εξής τόνισε στα πνευματικά του τέκνα πως αυτό να μην το πούνε σε άλλους, αλλά να μείνει μόνο μεταξύ τους. Έπειτα, όπως ομολόγησαν όσοι παρευρέθηκαν στην εξόδιο ακολουθία, το λείψανό του πήρε μορφή ουράνια, όψη χαρούμενη και ειρηνική. Στο ασκητικό του πρόσωπο βασίλευε απέραντη γαλήνη, πράγματι αγιασμένου ανθρώπου έκφραση που κοιμήθηκε εν Κυρίω. Ο ενταφιασμός του έγινε όπως επιθυμούσε ο γέροντας Αμφιλόχιος στην Ιερά Μονή Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στην Πάτμο.

Ένα χαρακτηριστικό και μοναδικό επίσης γεγονός συνέβη λίγο καιρό πρωτού κοιμηθεί ο άγιος γέροντας, όταν χρειάστηκε να κάνει μία εξέταση αίματος. Ιατρός μικροβιολόγος δεν υπήρχε στην Πάτμο και έτσι του πήραν αίμα και το μετέφεραν σε έναν μικροβιολόγο στην Λέρο για να πραγματοποιήσει την εξέταση. Όταν έφθασε το αίμα στο ιατρείο και ο ιατρός άνοιξε το φυαλλίδιο με το αίμα, βρέθηκε προ εκπλήξεως τόσο ο ίδιος όσο και αυτός που το μετέφερε. Το αίμα ευωδίαζε, ανεξήγητο γεγονός για την ανθρώπινη λογική, όχι όμως και για την Θεία, όπου οικονομεί τα πάντα ώστε να μαρτυρεί, κατά την υπόσχεση του Θεού, και να αναδεικνύει όλους τους εκλεκτούς δούλους του, με τον τρόπο που εκείνος γνωρίζει.

Το έτος 1980, στις 19 Σεπτεμβρίου, δέκα έτη δηλαδή μετά την οσιακή κοίμηση του γέροντα Αμφιλοχίου Μακρή πραγματοποιήθηκε η εκταφή των ιερών λειψάνων του. Προϊστάτο ο τότε ηγούμενος της Μονής και μετέπειτα επίσκοπος Τράλλεων κ.

Ισίδωρος και παρευρίσκονταν συμπροσευχόμενοι ο Αρχιεπίσκοπος Κρήτης κ.Τιμόθεος, ο μητροπολίτης Ρόδου κ. Σπυρίδων, ο μητροπολίτης Λέρου,Καλύμνου και Αστυπάλαιας κ.Ισίδωρος,πολλοί επίσης κληρικοί και λαϊκοί από όλον τον ελλαδικό χώρο.Μία λεπτή ευωδία απλώθηκε ,όταν ανοίχτηκε ο τάφος του γέροντα Αμφιλοχίου, όχι μόνο στο κοιμητήριο αλλά και σε όλη την ευρύτερη περιοχή.Μετά από αυτό το γεγονός δέος ,ρίγος και συγκίνηση κατέλαβε τους παρευρισκομένους. Ούτε ύστερα από την πλύση των σεπτών λειψάνων δεν εξαλείφθηκε αυτή η τερπνή ευωδία.Όπως μαρτυρεί και ο ηγούμενος που προϊστάτο,ακόμη και μετά από τρεις ώρες μύριζαν ωραία τα χέρια του από την ευωδία των σεπτών λειψάνων,έπειτα από το άγγιγμα της αγίας κάρας του αγίου Αμφιλοχίου Μακρή. Ακολούθησε στη συνέχεια η εναπόθεση των τιμίων λειψάνων σε ξύλινη λάρνακα στο οστεοφυλάκιο της Ιεράς Μονής του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, ευωδία και η θαυματουργία τους δίνουν έκδηλα σημεία αγιότητας.

Το έτος 2018, στις 29 Αυγούστου,η αγιότητα του βίου του, τα παλαίσματα της ασκήσεώς του και τα πνευματικά του κατορθώματα καθώς επίσης και τα πολυάριθμα θαύματά του, τον κατέταξαν διά πατριαρχικής και συνοδικής πράξεως στο αγιολόγιο της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου και ορίστηκε η ημέρα της μνήμης του να είναι στις 16 Απριλίου εκάστου έτους,την ημέρα της κοιμήσεώς του. Στις 19 Σεπτεμβρίου εορτάζεται επίσης η ανακομοιδή των αγίων λειψάνων του.

Στις συνειδήσεις του πιστού λαού του Θεού άφησε μνήμη αγαθή ως, ο διακριτικός πνευματικός, ο φλογερός ιεραπόστολος, ο άνθρωπος της αγάπης!

Ο άγιος Αμφιλόχιος αγάπησε πάνω από οτιδήποτε άλλο τον Ιησού Χριστό,τον Υιό του Θεού τον Μονογενή και Σωτήρα όλης της ανθρωπότητας, αγάπησε τους πάντες και τα πάντα μέσα από την αγάπη του Χριστού.Ας οδηγηθούμε από τη ζωή και τη διδασκαλία του,από το ήθος και το ορθό φρόνημά του και ας αποτελέσει αυτός ο άγρυπνος φρουρός της Ορθόδοξης πίστης ,πρότυπο προ μίμηση! Η παρουσία του κόσμησε και κοσμεί την Εκκλησία μας «αφού δίκαιος είς τον αιώνα μένει»!

Την ευχή του να έχουμε πάντοτε στη ζωή μας.

(Πηγή: pemptousia.gr)